

Silvia Havelková: Školienkina záhradka

Školienka mala svoju záhradku. Rástla v nej nevädza. Nebola príliš veľká, ale väčšia ako Školienka. Ved' to bolo ešte len nevädzie bábätko!

Raz prišiel Kolomeľ ku Školienke a vraví:

„Pozri, čo ti dám! Vykopal som ti ju sám! Je to mäta, čo pestuje moja teta!“

„A tete bude chýbať!“ preľakla sa Školienka, „vráť ju hneď späť!“.

„Nebude! Ďalších deväť jej rastie v záhrade!“

„Ách, tá vonia!“

„Kvietkov má rovných päť!“

„Ale vädne! Istotne má smäd!“

„To vyriešime hneď!“

Vykopali jamku hneď vedľa nevädze, posadili do nej uvädnutú mätu a prikryli jej koreňky mäkkou hlinou. Bola chúd'a, celkom zmätená z toho presádzania. Školienka ju poliala. „Tak, teraz vám bude spolu veselo!“ A aj nevädzie bábätko akoby ožilo. Celá byť od kvietka až po päť sa jej akoby väčšmi zazelenala!